

เรื่องราวความรักของผมกับคนคนหนึ่ง
คนที่ไม่เคยนี้กัฝนมาก่อน...ว่ามันจะรักผมมากมายขนาดนี้

EP.0

[รบ]

[เขี่ยรบ...ช่วยด้วย]

"ให้ยอะไรอีกล่ะ นี่ปิดเทอมนะ"

[ควายธนูกับแก๊งของมันอะดิ...]

"..."

[...]

"สึดเฮี้ย"

[...]

"ที่ไหน"

จะบ้าตาย...ปิดเทอมแท้ๆ แทนที่จะเอาเวลาไปนอนกสาวหรือไม่ว่าก็ไปทำอะไรที่มีประโยชน์ ทำไมเพื่อนๆ ของผมถึงได้ไปมีเรื่องกับแก๊งเอกดนตรีที่ไม่ค่อยชอบขึ้นหน้ากันกับแก๊งเอกการแสดงแบบพวกเรา

รู้แหละว่าสักวันแม่งก็ต้องมีเรื่องกันอีกเหมือนอย่างที่ผ่านมา...แต่ครั้งนี้มันแปลกออกไป

...แปลกออกไปมาก

ผมไม่ยอมไปเจอหน้าไอ้ควายธนูเลยสักนิด...ยิ่งคิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อสัปดาห์ก่อนผมก็ยิ่งอยากมุดเข้าไปอยู่ใต้ผ้าห่มแล้วเอาหน้าฟุบลงกับ

หมอนชะ แต่ก็นะ...เพื่อนแม่ต้องการความช่วยเหลือ จะให้ผมเพิกเฉยต่อไป ก็คงทำไม่ได้

ความเจ็บปวดที่สะโปกยังคงมีอยู่นิดๆ ชวนให้นึกถึง...

ถึงแม้ว่าเหตุการณ์นั้นมันจะผ่านมาแล้วก็ตาม แต่ผมก็ยังอดที่จะแผลงคิดไม่ได้ หากจะพูดว่าผมอยากลืมก็ใช่ แต่จริงๆ มันก็ไม่ได้แยขนาดนั้น...

มันออกจะ...ดี

เฮ้อ ผมแค่ไม่อยากยอมรับตรงๆ อะ

รถพาผมมาถึงที่หมายเร็วกว่าที่คิดจนแอบคิดว่าไม่ทันได้มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจเลย หัวใจของผมเต้นแรงผัดจังหวะเพราะรู้ว่าสาร์วางสูงๆ ของคนที่สูงที่สุดในกลุ่มผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงนั้นมันเป็นใคร

มันคือธนู หรือควายธนูที่ผมกับเพื่อนๆ พากัน (แอบ) เรียก

ดูจากสภาพการณ์แล้ว เพื่อนผมมันคงไปซัดขาไอ้แก๊งนี้ไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง ผมใช้สายตาประเมินสถานการณ์อย่างรวดเร็ว ที่จริง...ผมไม่อยากให้สายตามันว่างพอที่จะไปสบตาใครเข้านะ

โอ้ย...ทำไมกูต้องมากระดากอายกับอะไรแบบนี้ด้วย

"เกิดอะไรขึ้น" ผมถามเพื่อน

"รถเขี่ยก้อนเข้ามาจอดอย่างหึ้ย...แล้วมันก็เฉี่ยวรถผม" ชู้ตกระซิบ

ดวงตาของผมตวัดมองไปที่ก้อนทันที...แม่เงี้ย เฉียดไปประมาณสิบสององศา สายตาของไอ้ธนูมันกำลังมองมาที่ผมแน่ๆ ผมรู้สึก...ไม่ได้ตั้งใจเห็น แต่มันก็เห็น

นี่ผมเขินมันจริงๆ นะ

"ซี้ฟองเฮี้ย" ไอ้ยู่ถ่มน้ำลายลงพื้น

"มึงจอดเหยียบเองหรือเปล่าซู้ต กินเส้นแบ่งของสัตว์" ก้อนตอกกลับนั้มๆ มันดูโหดอยู่แล้วโดยไม่ต้องใช้ความโหดของไอ้ธนูเข้ามาช่วยเสริมเลยสักนิด

"กูจอดกินเส้นก็จริงแต่มึงก็ไม่จำเป็นต้องมาเฉี่ยวรถกูปะวะ" ชู้ตทำท่าจะพุ่งเข้าใส่ "มึงรู้ว่าเป็นรถกูใช้มัย...มึงตั้งใจจะเฉี่ยวรถกู!"

ผมเอาแขนตัวเองไปขวางตัวเพื่อนไว้ กลุ่มเราเสียเปรียบกว่าไอ้มนุษย์หมี

พวกนี้หลายต่อหลายเท่านั้น ผมไม่อยากให้ใครเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยง

เพราะผมยังต่อรองกับมันได้...หวังว่าจะ

เป็นครั้งแรกที่ผมวัดสายตาไปมองธนู...มันกำลังจ้องมองมาที่ผมด้วย ดวงตาเฉยชาไร้ความรู้สึกเหมือนเช่นเคย ผมไม่เคยรู้สึกขวยเขินกับสายตา แบบนั้นจนกระทั่งตอนนี้...แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังต้องมองมัน เพื่อที่ผมกับเพื่อน จะได้เป็นอิสระจากสถานการณ์นี้สักที

ทุกคนมองธนูอย่างรอคอย...เพื่อนผมรอฟังว่ามันจะเคลียร์เหตุการณ์นี้ หรือไม่ว่า ส่วนเพื่อนมันรอฟังว่าจะพุ่งเข้ามาตอยผมกับเพื่อนดีหรือเปล่า

ทุกอย่างขึ้นอยู่กับธนู...ผู้นำผู้โหดสัตว์ของโลกใบนี้

แต่มัน...คนที่มีความฉลาดล้ำเหลือกว่าใครในที่นี้กลับนิ่งเฉย จ้องมองแต่ ใบหน้าของผม

ผมมองตอบด้วยสายตาที่คิดว่าน่าจะพุดตอกรกับมันไหว ถึงแม้ว่า เราจะผ่านคำคืบคลั่งซึ่งร่วมกันมา...แต่เราก็ไม่ได้มีสถานะอะไรมากไปกว่า คนคณะเดียวกันที่ห่มน้ได้กันเอง

ดวงตาของมันมองไล่ระดับลงไปช้าๆ จากดวงตาของผมสู่ปลายจมูก...

สูริมฝีปาก

มันจ้องริมฝีปากผมอยู่แบบนั้น...

ผมรู้สึกว้าวไอร้อนๆ เริ่มมากระจุกรวมอยู่ที่แก้ม ผมต้องหน้าแดงมากแน่ๆ เพราะไอบ้านี้มันยังไม่ยอมหยุดจ้องปากของผมเลย

มันไม่หยุดอยู่ที่ปากครับ...มันเลื่อนลงมาเรื่อยๆ จนกระทั่งมองไปที่ตัวผมนั่นแหละ

ปลายคางสู่บริเวณอก

จากอกสู่หน้าท้อง

จากหน้าท้องสู่...ไวยยยยย ไอ่เหี้ยนี้ มึงหยุดมองได้แล้ว!

จะบ้าตาย ในที่สุดผมก็หลบตามัน...รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ธนูมันลั่นวาจาเสียงดัง

"ก้อง...มึงจ่ายค่าซ่อมรถให้ไอ้ชุดไป"

อึ้งแตกกันไปหมด

แม้กระทั่งผมยังงุนงง... นับประสาอะไรกับคนอื่น ใ้ซู้ตนี่ถึงกับเขย่าชายเสื้อผมอย่างไม่เข้าใจว่าผมทำได้ยังไง ทำไมถึงสั่งสอนรณูผ่านสายตาได้ ฎไม่ได้ทำอะไรเลยเว้ยยยยย

ก้องดูไม่เข้าใจที่ตัวเองต้องจ่ายเงินต่างๆ ที่ซู้ตมันก็ผิดเหมือนกัน (ครับ... ซู้ตมีส่วนทำผิดจริง ใครเขาจอดรถล้ำเส้นแบ่งของกันบ้างอ้อบ้า) แต่มันไม่กล้าขัดท่านผู้นำของมันจึงได้แต่ก้มหน้าก้มตาหยิบเงินออกมาจ่ายด้วยท่าที่ที่ไม่เต็มอกเต็มใจอย่างยิ่ง

"ซู้ต" ผมพูดกับเพื่อน "มึงก็ผิดนะ"

มันทำหน้าที่จ่อยสนิทก่อนจะยกมือขึ้นห้ามก้อง

"ไม่เป็นไร ไม่ต้องจ่ายก็ได้" มันพูดกับเพื่อนต่างสาขาที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม

"เอางี้... โทริให้ประกันมาจัดการดีกว่าจะได้จบ" การ์ด (ออกเสียงว่า 'ก้าด') คนสวยของผมยกโทรศัพท์ขึ้นพร้อมกับกดโทรหาประกันอย่างที่พูด

ที่แท้พวกแมงก็ต้องการรอดแบ่งใส่กันเฉยๆ ไม่ได้ซีเรียสกับเรื่องรถใครจะเป็นรอยมากเท่าไรหรืักหรือหอก ผมรู้ดีแน่แท้เลยที่เดียวว่าเพื่อนผมซึ่งนำหน้าใ้พวกเอกดนตรีนี้กันมากแค่ไหน ส่วนใ้พวกนี้ก็ไม่ชอบชี้หน้าพวกเอกการแสดงอย่างพวกผม

พอมีเรื่องกัน... ก็อยากจะห้าหน้ากันเป็นธรรมดา

แต่ใครจะรู้ว่าคนที่ควรจะกระชากคอใ้ผมกับเพื่อนแล้วไล่ต่อหน้าเรียงคนอย่างใ้ธนูมันจะยอมง่ายๆ พอการ์ดคนสวยเอ่ยปากว่าจะโทรเรียกประกัน มันก็เดินเลี้ยวออกไปยืนไกลๆ กับเพื่อนๆ ตัวใหญ่ของมันอย่างก้อง โยม และยู ส่วนผมก็ยืนอยู่กับซู้ต เบียร์ และจุน

แม่ง... อยู่กันครบแก๊งเหมือนกับว่าเวลานี้ไม่ได้ปิดทอมกันอยู่เลย

"งงชิบ... มึงไปทำอะไรใ้ธนูมาวะ ทำไมมันยอมมึงง่ายๆ แบบนั้น" เบียร์

พูดเสียงค่อยเพราะกลัวไอ้โหดอย่างธนูมันจะได้ยิน แต่รายนั้นกำลังคุยกับเพื่อน ด้วยสีหน้านิ่งๆ อยู่...คงไม่ได้ยินอะไรหรอกมัง

"ปกติมันไม่ยอมใครเลยไม่ใช่หรอ ในสถานการณ์ที่มีคนอื่นผิตด้วย เหมือนกันแบบนี้ คนอย่างมันต้องสู้ให้ฝ่ายตัวเองถูกจนถึงที่สุดสิ" จุนเอ่ยบ้าง ผมไม่กล้าแม้แต่จะเอื้อนเอ่ยคำใด...

"โทษทีนะซู้ต" ผมเลือกจะพูดกับเพื่อนอีกคนแทน "บางอย่างก็ไม่ควรมีเรื่องใครจะต่อยชนะใครเข้ามาเกี่ยววะ"

"ครับ ผมเข้าใจ ไม่ใช่ไรครับ" ซู้ตตบไหล่ผม "แต่ผมก็งเหมือนเพื่อนคนอื่นฯ เนี่ย...ธนูยอมคุณรบง่ายๆ ได้ยังไง ไม่ไววายด้วย เอาแต่มองหน้า แล้วยก...ยอมง่ายๆ แบบนี้เลยเนี่ยนะ"

ผมไม่รู้จะพูดยังไง...เพราะผมเองก็ไม่เข้าใจว่าคนอย่างมันมายอมผมทำไม

มันคงไม่เกี่ยวกับเรื่องคืนนั้นเมื่อหนึ่งอาทิตย์ที่แล้วหรอกนะ

แม่งเอ๊ย ให้ตายสิวะ นี่ผมหน้าแดงอีกแล้วไซ้มัย...

ไม่รู้เรียกว่าเป็นจังหวะชิตคอมหรือเปล่าที่ธนูมันกำลังมองมาที่ผมในตอนนั้นพอดี

ไม่หรอก จังหวะชิตคอมผมต้องยืนฮาแตกสิ...

ไม่ใช่ยืนเงินแตกแบบนี้

EP.1

[รบ]

หนึ่งสัปดาห์ก่อน

กลุ่มของผมมีประเพณีอย่างหนึ่งที่ปฏิบัติกันมาหลายปีเวลาที่มีวันเกิดของใครคนใดคนหนึ่งในกลุ่ม...ประเพณีนั้นมีชื่อว่า 'การสู่มคุนออน'

วันนั้นเป็นวันเกิดของผมครับ ผมคือคนที่จะต้องโดนสู่มคุนออนในคืนนั้น ซึ่งก็ไม่ได้มีอะไรยุ่งยาก เพื่อนๆ ของผมจะจัดคุนออนไว้ในห้องมืดๆ ของโรงแรมที่พวกมันจองไว้ (โรงแรมประจำ...กลุ่มของเราใช้งานกันบ่อย) พวกเราเป็นเพื่อนกันมานานนมย่อมรู้จักกันดีว่าเจ้าวันเกิดนั้นมีสเปกที่ชอบเป็นยังไง

ไม่เคยมีครั้งไหนๆ ที่พวกมันจะทำให้เพื่อนผู้เป็นเจ้าวันเกิดผิดหวัง... ผมไม่ได้คาดหวังอะไรมากกับการสู่มคุนออนของผมในครั้งนี้ พวกมันก็คงจะจัดหนุ่มเอาจริงๆ น้อยหน้าตาน่ารักมาให้ผมเหมือนปีสองปีก่อน แม้จะเพิ่งนอนกับคนไทป์แบบนั้นไปเมื่อสองวันที่แล้ว แต่ผมก็ไม่ได้รังเกียจที่จะได้นอนกับใครสักคนที่หุ่นดีและหน้าตาหมดจงดงาม

ก็แหม...ผมไม่ใช่พวกมือถือสากปากถือศีลนะครับ ผมเป็นคนกามก็ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนกามเหอะ...คนอย่างผมไม่มีวันสร้างภาพอะไรให้เหนื่อยหรอก

'ห้องนี้เลยครับ คุณรบอย่าเข้าผิดห้องล่ะ' ใ้สู้ต เพื่อนตัวเล็กของผม

ตบ่าผมพร้อมทำหน้าระรื่น เหมือนแมงตื๋อมากที่จะได้ส่งเพื่อนอย่างผม
เข้าหอในคืนแรกของวันแต่งงานเนาะ

'รู้แล้ว' ผมรับคำมัน 'เด็ดแน่ใช่ปะ'

'ก็ต้องเด็ดสิครับ'

'...'

'เขาคือตัวท็อปของเอกดนตรีเลยนะครับ'

ดวงตาของผมเบิกกว้างด้วยความตื่นเต้น ตัวท็อปเอกลีมันจะมีสักกี่คน
กันวะที่เป็นสเปกผม

ต้องเป็นคนที่มีชื่อว่าการ์ดแน่เลยวะ

...เหี้ย ถ้าใช่จริงๆ ผมจัดมากกว่าหนึ่งยกแน่ คนนี้ผมมองมานานตั้งแต่
มันอยู่ปีหนึ่งแล้ว อยากกินมากๆ มานานสามปีแล้วแต่ก็กินไม่ได้ เนื่องจาก
เพื่อนแมงโหด

ตอนนั้นคิดถึงเพื่อนคนหนึ่งของมันแล้วก็เห็ง...ผมไม่เคยชอบหน้าเพื่อนมัน
คนนี้เลยแม้แต่นิดเดียว

มันหล่อกว่าผม รวยกว่าผม แถมยังชอบแย่งหนุ่มน้อยหน้าหวานที่ผม
เลี้ยงเอาไว้ไปนอนกเอง

ช่างมัน...ผมจะขอโยนมันทิ้งไปก่อน อีกไม่กี่นาทีผมก็จะได้ขึ้นสวรรค์
กับน้องการ์ดแล้ว (รุ่นเดียวกันแต่ผมดันอยากเรียกเขาว่าน้องอะ เหอะๆ) ฉะนั้น
อะไรที่เป็นร่างอวดตารของนรกผมจะสะบัดมันทิ้งไปเสีย...

ผมส่งสายตาบอกลาไอ้ซู้ตเพื่อนรักอีกรอบ มันรีบกระโดดโหยงเหยิง
ไปกดลิฟต์ ท่าทางจะอยากรายงานเพื่อนที่รออยู่ข้างล่างเต็มแก่ว่าผมกำลัง
จะไปสู่ประตูสวรรค์ ผมยิ้มมุมปาก...เข่ากุกุญแจห้องสองสามครั้งก่อนจะ
หมุนกุญแจที่ลูกบิดประตูหน้าห้องแล้วเดินเข้าไป

ในห้องกลิ่นหอมจัด แม้จะมีดีและมีเพียงแสงไฟรำไรจากภายนอก
แต่มันก็ทำให้ผมรู้สึกตื่นไปหมดทั้งตัว...บรรยากาศที่ชวนลึนทำให้ผมเกิด
ความตื่นเต้น ก่อนความรู้สึกนั้นจะแปรเปลี่ยนเป็นความแข็งข็งซึ่งเริ่มต้นที่
ตรงกลางหว่างขา

ไ้รับ...ไ้เห็นเอ๊ย มึงยังไม่ได้เห็นหน้าการ์ดเลยด้วยซ้ำ
 ผมยิ้มเบาๆ ให้กับตัวเอง นึกอยากเห็นหน้าการ์ดแล้วรีบจัดการเผด็จศึก
 ให้เสร็จสรรพ แต่ดูเหมือนว่าการ์ดจะยังไม่ยอมโผล่หน้ามาให้ผมเห็น
 บางที่เขาอาจจะทำให้ผมลุ้นเพื่อเพิ่มความน่าตื่นเต้นก็ได้
 ในสถานการณ์แบบนี้...ยิ่งทำให้ผมลุ้น ไ้ นั่นผมก็ยิ่งตื่นตัว
 'การ์ด' ผมเอ่ยเรียกเบาๆ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเงียบเสียงนานเกินไปแล้ว
 ผมให้เกียรติคนสวยแห่งเอกดนตรีเพราะบางที่การ์ดอาจจะต้องการปิดบัง
 ตัวตนก่อนก็ได้ 'กูรบ เอกการแสดงนะ'

ไ้สึดเอ๊ยยย ตื่นเต้นหนักมาก
 ระหว่างที่ผมกำลังกระหึ่มยิ้มอยู่คนเดียว...จู่ๆ ก็มีใครคนหนึ่งเดินมา
 ที่ข้างหลังของผม

หมับ

การ์ดเข้ามาออกดม...ตัวของการ์ดใหญ่กว่าที่ผมคิดเอาไว้ มีหน้าซ้ำยัง
 แน่นเฟิร์มไปหมดทุกส่วนสัดอีกต่างหาก ผมเคยเห็นการ์ดแค่ห่างๆ และเขา
 ก็อยู่ในชุดนักศึกษาตลอด บางที่ภายใต้ชุดนักศึกษานั้นอาจจะเต็มไปด้วย
 ความพิถีพิถันก็ได้

โห...ถ้าใช่จริงๆ ผมต้องบันทึกวันนี้เอาไว้ในประวัติการมีเซ็กซ์ของผม
 เลยนะ...ปกติแล้วคูนอนของผมมีแต่หนุ่มน้อยหย่นอมแน่มน่าทะนุถนอม
 ไม่เคยมีสักครั้งหรือที่จะเป็นพวกพิตแอนด์เฟิร์มนะ

แม้จะไม่คูนเคย แต่ถ้าเป็นการ์ด...ผมยอมทุกอย่าง

เขาคือคนที่ทำให้ผมมีความคิดหนึ่งฝังอยู่ในใจว่า 'ถ้าได้สักครั้งจะ
 ตั้งใจเรียน'

อยากจะทำอะไรไปบอกแม่ซะตั้งแต่ตอนนี้นะเลย ว่า 'แม่ ผมจะได้เกียรตินิยม
 ก็คราวนี้!'

จุมุกของการ์ดฝังลึกลงมาที่ซอกคอของผม...เขาสูดกลิ่นของผมเข้าไป
 เต็มรักซะจนผมขนลุกเกรียวกราว การ์ดไม่เห็นว่าผมจะต้องเขย่งปลายเท้า
 หรือไ้ ผมสูงกว่าการ์ดตั้งเยอะแต่เขากลับทำแบบนี้กับผมซะได้

ผมไม่อยากให้คุณอนกิตติศักดิ์ที่เป็นของขวัญวันเกิดของผมเหนื่อยตั้งแต่ตอนที่เกมรักยังไม่เริ่มหรอก

ผมหันไปประจันหน้ากับการ์ด... แวบแรกที่รู้สึกก็คือเงาตะคุ่มนี้ดูไม่เหมือนการ์ดยังไงก็ไม่ว่าตัวก็ดูใหญ่ขึ้น ส่วนสูงก็ดูเพิ่มขึ้น ที่สำคัญ... เจ้าของกล่ามนั่นแน่นพิบัตที่กำลังดึงตัวผมเข้าไปหาพร้อมกับจับนิ้วเนียนี่มัน...

ไม่... ไม่นะ... ไม่น่าจะใช้การ์ดแล้ว!

เสียอย่างผมไวต่อการสัมผัสมากกว่าการมองเห็นนะครับ!

ผมผลักรักอีกฝ่ายสุดแรง มันคนนั้นผละออกไปไกลจนใกล้สวิตช์ไฟมือของมันกดเปิดไฟให้ห้องทั้งห้องสว่างจ้า

.
. .
.

แม่งเอี้ยยยยยยย

คนคนนี้นี่มันคือตัวท็อปเอกดนตรีก็จริง แต่มันไม่ใช่ตัวท็อปในแบบที่ผมต้องการ

'ไอ้เหี้ยนี่มันชื่อว่าธนู เพื่อนรักของการ์ด คนที่ผมซังนักซังหนา

'คิดจะเอาเพื่อนกูหรือ' มันแสบะยี้มอย่างน่ารังเกียจ... ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของมันทีละเม็ดๆ ลงมาจนเห็นถึงรอยที่ร่องอกแน่นชัดเจน

มันแซบเกินคำบรรยาย... แต่แล้วยังไง ผมกับมันคือไต่ปี้เดียวกัน

เราสองคนเป็นรุกเหมือนกัน!

'เซี่ย' ผมก้าวถอยหลังกรุดจนชิดเตียง เพราะอีกฝ่ายมันตรงรี่เข้ามาหาผมพร้อมกับทำสีหน้าเหมือนเสือที่กำลังจะขย้ำเหยื่อ 'มึงใจเย็นๆ นี่อาจจะเป็นการเข้าใจผิด'

'เข้าใจผิดหรือ' เขาของมันกดลำตัวผมให้นอนราบลงไปกับเตียง ผมพยายามขยับขึ้นแต่ผู้แรงคนที่อยู่เหนือร่างกายของผมไม่ได้ 'เพื่อนมึงแมงมากวนเพื่อนกูตลอดทั้งวัน... วันสอบวันสุดท้ายแท้ๆ แต่ดันมากวนเพื่อนกูจิตใจพวกมึงทำด้วยอะไร'

เอ่อ แล้ววันสบอวันสุดท้ายต้องทำด้วยใจวะวะ ต้องห้ามกวนเพื่อนร่วมคณะ แต่อยู่ต่างสาขานี้หรือ

'ธนู...คือ...' ผมกับมันตัวเท่ากัน แต่ผมแข็งแรงน้อยกว่า กล้ามของมัน ทำเอาผมรู้สึกได้ว่ามันต้องขึ้นใจผมได้อย่างง่ายดายแน่ ถ้ามันคิดจะทำ...

มันเหยี้ยก็ตรงที่ว่าแค่คิดภาพบ้าง นั่น...ผมก็อดกลืนน้ำลายไม่ได้ขึ้นมาซะอย่างนั้น

มันใช้เวลามั้ยไอ้รอบ!

ความกามของผมนี่มัน...น่าตบป้องหูชิบ

'มันอาจจะเป็นการเข้าใจผิดกัน' ผมพยายามทำให้อีกฝ่ายผละออกไปจากผมสักที แต่แรงธนูแม่งอย่างกับควาย มันจับแขนทั้งสองข้างของผมให้วางเหนือศีรษะ จากนั้นก็เลื่อนโบหน้าดังมานั้นเข้ามาใกล้ๆ

เคยคิดมาตลอดว่ามันเป็นผู้ชายที่หน้าสวยซัดเป๊ะ แต่ไม่คิดว่ามันจะเป๊ะไปทุกส่วนแบบนี้

ทุกอย่างพอเหมาะพอเจาะไปหมด...ดวงตามกริบรับกับแนวโค้งของคิ้วคดหนา ผมสีดำสนิทยาวปรกหน้าผากเกือบจะปิดดวงตา จมูกโด่งเป็นสันริมฝีปากเล็กบางเฉียบ...

นี่ถ้ามันตัวเล็กกว่านี้ อ่อนแอ้นกว่านี้...ผมคงไม่ขายตาแลการ์ตเลยแม้แต่นิดเดียว

ผมจะมองแต่เพื่อนของเขาอย่างธนูคนนี้

ข้างเป็นอะไรที่ดังาม

'เข้าใจผิดหรือ...' ธนูดูขุ่นเคืองแต่ก็ไม่ได้ดูเฉียวรุนแรง ผมรีบส่ายหน้าเรียกสติตัวเอง 'มึงคิดว่ากูไม่รู้ประเพณีบ้าง ของแก๊งเอกการแสดงอย่างพวกมึงหรือไง'

'กู...'

'กูคิดอยู่แล้วว่าสักวันการ์ตมันต้องตกเป็นเหยื่อเรื่องของขวัญวันเกิด สุ่มคุนอนหน้าไหน...แต่ถ้ามีกูอยู่...' ริมฝีปากของไอ้ (ควาย) ธนูเฉียดริมฝีปากผมไปเพราะมันก้มหน้าลงมากระชิบที่ข้างหูของผม '...เรื่องนั้นมันจะไม่มีวัน

เกิดขึ้น'

'โอเคๆ' ผมพยายามผ่อนคลายหัวใจตัวเองให้สงบ...แม้ว่าไอ้มันจะไม่เซสเป็กผมเลยสักนิด แต่การที่มันมีลำตัวส่วนสัดที่โคตรจะเซแถมนิสัยก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตัวเองก็เริ่มจะมีอารมณ์นิดๆ เหมือนกัน

ท่าทางของเราสองคนมันหมิ่นเหม่...อกแกร่งของธนูอยู่ในสายตามผมเช่นเดียวกับใบหน้าที่แสดงอารมณ์ที่ตั้งใจครีเอตมนุษย์เพศชายผู้นี้อย่างเต็มที่ ไอ้จิบหาย...ผมเปลอกลื่นน้ำลายอีกรอบแล้ว

'ปล่อยกูได้มั๊ย กูขอโทษ' ผมขอมันดีๆ แม้ว่าจะไม่ชอบชู้หน้ามัน แต่ถ้าผมไปกวนอารมณ์มันตอนนี้ อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ และถึงความต้องการทางธรรมชาติของผมกำลังดันเร้าๆ ว่าอยากให้มันเกิดขึ้น...แต่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่ได้เกิดขึ้นง่ายอย่างนั้น

'มึงบอกให้กูปล่อย แต่ทำไมมึงดู...อยาก' ธนูกะพริบตาปริบๆ มองผม 'นี่มึงเห็นกับทุกคนเลยหรือยังง'

สีหน้าของมันลดความโหดลงอย่างเห็นได้ชัด เทีย...ทำไมแม่งดูน่ารักขึ้นมาซะงั้น

มันดูสวยสดงดงามขนาดนี้ ถ้าลองได้ 'หลัง' มันสักครั้งผมก็โอเคนะ... โอโย แค่ความคิดชั่ววูบทำไมถึงทำให้ผมรู้สึกตื่นไปทั้งตัวแบบนี้ด้วยละ 'แล้ว...ได้มั๊ย' ผมลองถามหยิ่งเชิงด้วยน้ำเสียงกระเส่า เห็นอย่างนี้ผมก็อ้อยเหยื่อเก่งนะขอบอก

ธนูดุลเล...มันรู้ดีว่ามันไม่ใช่แนวที่ผมชอบ และผมก็รู้ตัวเองดีด้วยว่าไม่ได้ชอบแนวอย่างมัน แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ในเมื่อทุกอย่างมันพร้อมและเป็นใจชะขนาดนี้ มีความสัมพันธ์กันคืนเดียวดูบ้างมันจะเป็นอะไรไป

เราสองคนเป็นแค่เพื่อน (ซัง) แบบห่างๆ...ไม่ใช่คนใกล้ชิดอะไรกันสักหน่อย

ผมมองใบหน้าที่อยู่เหนือร่างของผม มันใช้ความคิดอยู่ประมาณเกือบหนึ่งนาทีเห็นจะได้ ริมฝีปากของมันเริ่มหยักยิ้ม ความเจ้าเล่ห์ที่หายไปครู่หนึ่งกลับมาปรากฏบนใบหน้าของมันอีกครั้ง

'ติดปัญหาอยู่อย่าง' มันพูดพร้อมส่งสายตาที่ดูเจเนจัด...บ่งบอกชัดว่า
เคยชินกับการคุยเรื่องลามกบนเตียงกับใครสักคนเป็นอย่างมาก

'อะไรวะ'

'ก็เราเป็นรุกเหมือนกันไง'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)